

Publicerad 2009-04-20 12:35 av korp fjäder

som båtar, en barfota dotter av skam

Så skulle vi mötas efter år utan bilder. Du i din sista höst och jag där sommaren ännu frusit isblå. Dina händer som vinterbitna löv i förväntan mot mina lika kylda, men av torkande fattigjord.

Orden jag samlat för att säga dig låg staplade buntvis samlade i det spruckna skrin du givit namn. Som vore det din kropp i mitt sköte. Där du först skulle fästa din blick utan leende.

Så skulle vi mötas
och drömmen länkade oss samman som stål
blågrå av sinnesförtvivlan
ogrättna vikar
av vinden förgättna

som båtar

Där väntade skeendet tålmodigt grånat. Ådror av feta dagar och fårad av skuld. Ordbundenhetens förtvivlan där skrinets lock visade sig låst av den nyckel tystnaden burit mot orkanstarka vindar. Tappad i brådskan mot döden.

Vi klädde oss säckvis i lin, mindes du inte det? Dina händer i jorden och mina mot doftande blånad.

Fiberkrossade mjukgröna drömmar att spinna till tiden som ännu måste komma.

Men växt går mot blomning som böjs bortom frösådd att bära den frukt som är slutet
att falla mot domen i mörkaste sanning

bli till mot de hårdnande klippor

få brista i mognad

bli till i den fåra

som djupnat av plogbillens lusta

en känsla av jordbunden kärlek

Men mötet du kom till, var alls inte mitt. Din kropp stod som böjnad fura där min väntat grönskande vide.

En utflugen örn skrek i ångest ditt namn

och jag

stod på träck under tallen

en dotter av skam

en barfota dotter

av skam

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren korpfjäder med Poeter.se id #20962 innehar upphovsrätten